

fuldstændige Sikkerhed at erhverve Attest for, at der heller ikke paa nogen af de nærmest paafølgende Retsdage er foregaaet nogen ham præjudicerende Thinglæsning. Det hedder derfor i § 151, at Retsvirkningen af et Pantebrev, som giver Underpant, for Panterettens Vedkommende først skal regnes fra Thinglæsningsdagen. En tilsvarende Grundsætning gennemføres dernæst i § 156 for Skjødets Vedkommende, Naar der med Hensyn til dem tales om den til Thinglæsningen knyttede Virkning og ikke om Retsvirkning i Almindelighed, er dette sket, fordi et Skjødes Thinglæsning efter Røgles Mening kun er nødvendig overfor den, der ved Retshandler før eller efter Skjødets Udstedelse har faaet overdraget Eiendomsret eller anden Ret over Eiendommen, men ikke for at fikke Erhververen overfor Overdragerens insolvente Bo, eller imod hans Kreditorers Udlæg, et Spørgsmaal, til hvis Afgjørelse denne Lov intet Bidrag skal give. Med Hensyn til Pantebreve er Forholdet et andet Thi et uthinglæst Pantebrev har aldeles ikke stiftet nogen Panteret, og det giver ikke nogen Fortrinsret fremfor Pantfatterens øvrige Kreditorer. Dette er utvivlsomt den gjældende Rets Regel. Det Anførte indeholder Grunden til, at Udtrykkene i § 150 ikke ere begrænsede paa samme Maade, som de tilsvarende i § 156, idet det i § 150 hedder ganske almindeligt, at Pantebrevets Retsvirkning for Panterettens Vedkommende først skal regnes fra Thinglæsningsdagen, medens det i § 156 siges, at den til Thinglæsning af et Dokument, hvorved Eiendomsret overdrages, knyttede Retsvirkning først indtræder fra Thinglæsningsdagen.

I de i § 149 Litra a og b nævnte Undtagelsestilfælde bliver der ved Panterettens Stiftelse og fremtidige Vedligeholdelse at iagttage Alt, hvad der er foreskrevet i de hidtil gjældende Love, navnlig i Fdg. 28de Juli 1841. Særlig skal det fremhæves, at uagtet Panterettens Retsvirkning ifølge Regelen i § 150 først bliver at regne fra Thinglæsningsdagen, maa det dog vedblivende iagttages, at Pantebrevet i Overensstemmelse med den citerede Forordnings § 1 bliver thinglæst til første eller andet Thing,

efterat det er udstedt. I modsat Tilfælde faar det ingen Betydning som Pantebrev. Det kan endelig bemærkes, at Underpantets Retsvirkning, med den anførte af Regelen i § 150 flydende Bemyndigelse, i de omtalte Undtagelsestilfælde i Et og Alt bliver at bedømme efter de gjældende Love, saaledes at Bestemmelserne i Plakat 23de Juli 1819, Plakat 14de Mai 1834 og Fdg. 28de Juli 1841 § 2 maa komme til Anvendelse paa de i Medfør af § 149 Litra a og b stiftede Underpanterettigheder.

§ 152.

Reglerne i D. L. 5—7—2 og 3 om den Fremgangsmaade, som en Haandpanthaver har at anvende, naar han vil søge Fyldestgjørelse af Pantet, kunne ikke antages forandrede ved den nyere Retsudvikling, saaledes som det maa siges at være Tilfældet med de øvrige Regler i Christian den Femtes Lov om Fremgangsmaaden, som bliver at anvende, naar Kreditorer ad Rettens Bei vil søge Fyldestgjørelse af Skyldnerens Gods. Den i de nævnte Lovbud indeholdte Ordning ligger imidlertid, som bekendt, af flere Mængder, og staar i hvert Fald i den gjældende Ret som en Uregelmæssighed, der savner al Grund, idet det iøvrigt nu er en almindelig Regel, at enhver Kreditor, som søger Fyldestgjørelse ad Rettens Bei, er saavel berettiget til at fordrø som forpligtet til at modtage konstant Betaling. Der er aldeles ingen Grund til i denne Henseende at stille Haandpanthaveren anderledes end alle andre Fordringshavere, og det foreslaas derfor i nærværende Paragraf gjort til Regel, at han skal være beføiet til, uden i Overensstemmelse med 5—7—2 at opfordre til Burdering, at bortselge Pantet ved offentlig Auktion eller ved en Bøxelmægler efter derom vidnefast at have advaret Pantfatteren med 8 Dages Varjel eller efter Omstændighederne ved Indkaldelse i Aviserne med 14 Dages Varjel. En lignende Ret er tillagt Assistenthuset og Nationalbanken ved Fdg. 29de Juni 1753 § 6 og Dkroi 4de Juli 1818 § 51, dog at efter disse Lovbud en Indvarsel af Pantfatteren ved Bekjendtgjørelse i Aviserne altid er tilstrækkelig, selv om hans